

Евст. Милошевъ.

Колко красиво и мило е моето отечество! Какви не красоти крие то въ пазвитъ си! Отъ единия до другия край, надлъжъ и наширъ, додѣто ти стигне окоето, се провлѣкли гори и планини. Лжкатушни рѣки и сръбристи поточета ги прорѣзватъ и съ своята тиха пѣсенъ веселятъ долини и усой. Между тия високи планини и кичести гори се разтлали полета, които пролѣтъ като зелено море се вълнуватъ отъ вѣтъра. Гледашъ и не можешъ да се нагледашъ, дѣхашъ приятната миризма на трѣви и цвѣтенца и не можешъ да се надѣхашъ. Чувашъ звънливата пѣсенъ на чучулигата, която се вие на възбогъ. Става ти леко на душата. Усѣщашъ, че ти порастватъ крилѣ и ти мислено и волно се носишъ изъ високитѣ небесни простори.

Вакли стада хрупкатъ зелена трѣвица. Агънца тичатъ и блѣятъ около майкитѣ си. Полетата се покрили съ шаренъ килимъ отъ билки и цвѣтенца. Слънчицето разлива своята благотворна свѣтлина и събужда всичко за животъ и трудъ.

Хеле пѣкъ нощемъ да погледнешъ небето! Хиляди брилянти свѣтятъ по него. Луната като огнено кълбо се показва на хоризонта и залива земята съ своята мека и нежна свѣтлина. Зжберитѣ и чукаритѣ като нѣкакви вълшебни видѣния се открояватъ въ просторитѣ.

Колко обичамъ да излизамъ въ гората и полето, да играя до насита съ другарчета си, да тичамъ и пѣя, да бера миризливи цвѣтенца и да вия вѣнци. Колко обичамъ дебелитъ сѣнки на горскитѣ джбрави, студената и бистра като сълза вода на кладенцитѣ, тихия ромонъ на горскитѣ поточета и крѣшната пѣсенъ на славей!

Вечеръ, когато се завърна, азъ сладко ямъ и дълбоко заспивамъ. Сутринъ се събуждамъ веселъ и засмѣнъ.

Ахъ, колко азъ обичамъ моето отечество! Тукъ за пръвъ пѣтъ азъ съмъ видѣлъ хубавия божий свѣтъ, пръвъ пѣтъ съмъ слушалъ сладкитѣ думи на моитѣ родители, тукъ сж моитѣ братчета и сестричета, моитѣ роднини и другарчета, моитѣ съграждани и съотечественици. За нищо въ свѣта не бихъ се съгласилъ да напусна моето мило отечество. То ми дава въздуха, свѣтлината и живота!